

Hugo Bouter

De wens om Jezus te zien

‘En hij probeerde Jezus te zien, Wie Hij wel was’.

‘Heer, wij wensen Jezus te zien’.

Lukas 19:3; Johannes 12:21

Zacheüs

Er waren twee hindernissen voor Zacheüs om Jezus te kunnen zien. In de eerste plaats dat hijzelf klein van gestalte was. Wanneer wij evenals hij de wens hebben om Jezus te zien – en dat is een goed verlangen, dan hebben wij met hetzelfde probleem te maken. Wij zijn immers slechts kleine mensen, en te gering om Zijn grootheid te kunnen zien. Er was nog een andere hindernis die Zacheüs belette om de Heer duidelijk te zien, toen Hij door Jericho ging. Dat was namelijk de menigte die Hem omringde, en die stelt ons voor wat we zouden kunnen noemen de godsdienstige wereld. Allerlei dogma's en menselijke vormendienst, de vele denominaties in de christenheid maken het soms onmogelijk Hem te zien zoals Hij werkelijk is. In de dichte menigte kan men nauwelijks een glimp van Hem opvangen.

Het is ook vernederend om hard te gaan lopen zoals Zacheüs dat moest doen, terwijl men liever een zekere waardigheid zou willen bewaren. En het is vernederend als een kind in een boom te moeten klimmen, terwijl men volwassen is. Het is vernederend klein te lijken, terwijl men meent groot te zijn. Het is ook moeilijk de eigen onwetendheid te moeten erkennen, terwijl men aanspraak denkt te maken op kennis. En het is vernederend om de genoegens van de wereld te weigeren en – ondanks de spot van de wereld – de Heer te ontmoeten daar waar Hij beloofd heeft tegenwoordig te zijn. Zacheüs had dus genoeg motieven om zich

maar niet aan zulke vernederingen bloot te hoeven stellen. Hij had voldoende aanleiding om op de grond te blijven, misschien zelfs zijn kantoor niet te verlaten – in de wetenschap dat anderen die groter waren dan hij, Christus zouden zien en hem later over Hem zouden kunnen vertellen.

Beschouwen veel christenen het niet als de rol van de geestelijkheid om de dingen van God te onderzoeken en later in een preek het resultaat van hun studie samen te vatten? Hebben wij ons soms ook niet laten weerhouden de tegenwoordigheid van de Heer te zoeken met motieven die wij als wettig beschouwden, maar die in feite niet goed waren? Hebben wij dit gedrag niet gerechtvaardigd door te denken dat Zijn persoonlijke tegenwoordigheid kon worden vervangen door iets anders? Hebben wij het lezen van Zijn Woord vaak niet verschoven naar een tijd dat onze bezigheden er het minst door werden gestoord?

Zo heeft Zacheüs niet gehandeld. Hij heeft zich boven al de hindernissen geplaatst, doordat hij zijn kleinheid beseftte. Hij heeft zich van de menigte losgemaakt, en van bovenaf heeft hij gezien Wie Jezus was. Dat geldt ook voor ons. Als wij op het niveau van de wereld blijven en ons niet daarvan losmaken (want de wereld is ook in ons natuurlijke hart), zullen wij de volmaaktheid van de Heer niet kunnen onderscheiden. Ook de godsdienstige wereld die ons omringt, verduistert vaak onze blik. De Heer zag Zacheüs echter zitten in de vijgenboom en wilde graag Zijn intrek bij hem nemen, omdat hij – hoewel hij een rijke tollenaar was – toch ook een zoon van Abraham was. Lukas geeft dan als verklaring: ‘Want de Zoon des mensen is gekomen om het verlorene te zoeken en te behouden’ (Luk. 19:10). De liefde van de Heer ging in de eerste plaats uit naar de verloren schapen van het huis van Israël en Hij zocht hen op; en zo beantwoordde Hij het verlangen in het hart van Zacheüs (= zuiver) om Hem te zien en te ontmoeten.

De Grieken

Bij de Grieken in Johannes 12 lag het weer anders. Zij hadden ook de wens om Jezus te zien, maar zij behoorden niet tot het volk van God. Daarom vroegen zij aan Filippus, een van de leerlingen van de Heer, die een Griekse naam droeg, om te bemiddelen en zo aan hun wens te voldoen. Waarschijnlijk kwamen zij uit de streek ten oosten van het meer van Galilea en hadden zij ook de gewoonte voor het Paasfeest naar Jeruzalem te komen. Galilea was de landstreek van de heidenen (Jes. 8:23). Filippus was afkomstig uit Bethsaïda (= huis van de visvangst), een stad aan de noordoostelijke oever van het meer van Galilea, evenals Andreas en Petrus (vgl. Joh. 1:41-45).

Terwijl de farizeeën de Heer verwierpen, wilden deze Grieken Hem na Zijn triomfantelijke intocht in Jeruzalem juist ontmoeten (Joh. 12:19-20). Andreas had zijn eigen broer tot de Heer geleid en nu wilde hij, samen met Filippus, deze mensen bij de Heer brengen. Zou Hij hun te woord willen staan? De Heer ging er niet direct op in – Hij stond immers nog vóór het kruis – en wees op de kern van het evangelie: het uur was gekomen dat de Mensenzoon verhoogd moest worden aan het kruishout; en daarna zou Hij opstaan uit de doden en verhoogd worden aan Gods rechterhand in de hemel. Langs die weg alleen kon het heil ook tot de volken komen en zou Hij als de Gekruisigde ook velen uit alle volken tot Zich trekken.

Door een blik op het kruis is er leven en heil, voor u en voor mij. Die belofte geldt nog steeds, als u het verlangen hebt om Jezus te zien. Wij zien Hem nu in de Schriften, die van Hem getuigen, en ik hoop dat u Hem hier in het geloof zult zoeken en vinden.

